

Arrest

nr. 64 641 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VERRELST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 maart 1983 geboren in Souk el Shiyoukh. U bent een sjiïet van Arabische origine. Sinds 1978 woonde u in de stad Nasiriyah. Op 8 juni 2006 trouwde u met (S.A.K.a.A.). U kreeg samen twee dochters: (Z.) (°2007) en (H.) (°2009). Begin 2010 werd u verliefd op (H.M.K.a.B.), een vriendin van uw echtgenote die vaak op bezoek kwam. Aanvankelijk hadden jullie vooral telefonisch contact maar vanaf maart 2010 hadden jullie ook seksueel contact. U sprak met (H.) af wanneer uw echtgenote op bezoek ging bij haar familie in de nabij gelegen wijk Salhiya. Dit gebeurde twee tot drie keer per maand. U was verliefd op (H.) en was van plan ook met haar te trouwen. Op 20 augustus 2010 kreeg u van (H.) een sms bericht waarin stond dat ze vermoedelijk zwanger was, dat haar moeder argwaan had gekregen en dat haar familie van plan was om haar naar de dokter te sturen. Indien bleek dat ze werkelijk zwanger was zou haar familie haar

vermoorden en daarom wilde ze u waarschuwen. Op 26 augustus 2010 kreeg u opnieuw een sms bericht van (H.) waarin ze schreef dat ze de volgende dag naar de dokter zou moeten gaan. U belde naar uw vader die u aanraadde te vluchten. U bracht uw gezin naar de familie van uw echtgenote. Zelf keerde u dezelfde dag terug naar uw eigen huis om documenten op te halen. De volgende dag vertrok u samen met uw gezin naar Bagdad. In Bagdad vernam u dat de familieleden van (H.) haar hadden vermoord en uw winkel in brand hadden gestoken. Uw vader probeerde te bemiddelen maar de familie van (H.) zei dat de zaak enkel kon opgelost worden door u te vermoorden. Op 1 oktober 2010 vloog u van Bagdad naar Istanbul. Uw echtgenote en kinderen bleven achter in een hotel in Khademiya, Bagdad. Op 10 oktober 2010 vertrok u per vrachtwagen uit Istanbul. Op 19 oktober 2010 kwam u in België aan en vroeg u asiel aan.

In België vernam u dat er een samenkomst was geweest tussen de clans waarbij uw familie afstand van u had gedaan. Op deze manier waren uw familieleden veilig. In februari 2011 zou uw gezin teruggekeerd zijn naar Nasiriyah waar ze bij de familie van uw echtgenote verblijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele nationaliteitsbewijs voor en kopies van uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw ouders, echtgenote en oudste dochter, de geboorteakte van uw jongste dochter, uw huwelijksakte en een voedselrantsoenkaart. Tevens legt u een cd rom voor waarop foto's van uw uitgebrande winkel zouden staan en de DHL enveloppe waarmee uw documenten vanuit Nasiriyah naar België zouden zijn gestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde Nassiriya te zijn ontvlucht omdat u door de familieleden van uw vriendin wordt gezocht omdat u haar zwanger had gemaakt. Uw vriendin, (H.), zou door haar familie zijn gedood omdat zij de eer van de familie zou hebben geschonden. Haar familie zou nu ook naar u op zoek zijn. Uw familie zou gedwongen zijn om u aan hen uit te leveren en u uit de familie gezet hebben omwille van hun eigen veiligheid.

Ten aanzien van deze vrees dient te worden opgemerkt dat de motieven waarop u uw actuele vrees baseert vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen. De kern van uw probleem is louter van interfamiliaal en gemeenrechtelijke aard, welke niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. De familie van uw vriendin viseert u niet omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie, noch omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. U verklaarde dat uw vriendin door haar familie werd gedood nadat werd ontdekt dat ze zwanger van u was en dat haar familie nu op zoek naar u zou zijn. Dergelijke problemen hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, art. 48/4, paragraaf 2b van de Vreemdelingenwet, namelijk een risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst.

Het enige feitelijke bewijs dat u voorlegt dat enigszins uitspraak zou kunnen doen over uw vluchtmotieven is een cd-rom waarop foto's zouden staan van uw uitgebrande winkel. Deze foto's zouden afkomstig zijn van een site van een nieuwszender. Deze cd-rom blijkt echter leeg te zijn. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er op de foto's geen informatie staat waaruit zou kunnen blijken dat het daadwerkelijk om uw winkel zou gaan. Het enige wat er op de foto's vermeld zou worden is een datum (27 augustus). Bovendien verklaart u zelf dat er die dag een tiental winkels zou zijn afgebrand. Volgens de nieuwszender zelf is de reden van de brand onbekend (CGVS, p.9, 10, 29). Er kan dan ook niet worden afgeleid dat uw winkel het doelwit geweest zou zijn. Het is trouwens evenmin duidelijk of de familieleden van (H.) weldegelijk de daders zouden geweest zijn van deze voorgehouden brandstichting. Niemand zou de daders namelijk gezien hebben. Uw verklaring dat niemand de daders zou hebben gezien is daarenboven bevreemdend. U beweert namelijk dat de brand zou zijn aangestoken in het midden van de dag en dat uw winkel gelegen zou zijn op een markt in het centrum van de stad Nassiriya (CGVS, p.8, 28, 29). De beweringen van de familieleden van (H.) zouden de enige aanwijzing zijn dat zij iets met deze brand te maken hadden.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u de volledige naam van de ouders van uw vriendin, waarmee u bovendien wilde trouwen, niet blijkt te kennen (CGVS, p.28, 29). U blijkt evenmin te weten wanneer (H.) geboren zou zijn. U weet enkel dat ze 'ongeveer 25 jaar' oud was (CGVS, p.17). U legt verder tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop jullie relatie zou geëvolueerd zijn naar een seksuele relatie. Aanvankelijk beweert u dat u voor de eerste maal seksuele betrekkingen zou

hebben gehad met (H.) in maart 2010 (CGVS, p. 19). Later tijdens het gehoor beweert u echter dat jullie de eerste maal seks zouden hebben gehad in april of mei 2010 (CGVS, p.23).

Op 27 augustus zou (H.) dan gedood zijn door haar familieleden. U blijkt echter niet precies te weten wie haar vermoord zou hebben en over de moord zelf kunt u geen verdere details geven (CGVS, p.24, 25).

Het blijkt vervolgens dat de politie de broer van (H.) zou hebben gearresteerd omwille van de moord. U weet echter niet welke broer gearresteerd zou zijn (CGVS, p.25). Belangrijker is echter dat dit feit bewijst dat de politie weldegelijk tussenbeide komt in dergelijke zaken. Het is dan ook opmerkelijk dat u of uw familie op geen enkel moment klacht zou hebben ingediend bij de politie. Hierdoor kan er niet worden nagegaan of u zou kunnen rekenen op bescherming van de Iraakse overheidsinstanties.

Tot slot is het hoogst bevreemdend dat u ondanks het feit dat u op de hoogte was van de risico's die verbonden zijn aan het aangaan van een seksuele relatie met een ongetrouwde vrouw van een andere stam. U verklaarde uitdrukkelijk dat u wist hoe haar familie zou reageren (CGVS p.19). Bovendien is het in deze context hoogst merkwaardig dat u geen enkele voorzorg, zoals voorbehoedsmiddelen zou hebben genomen om te vermijden dat (H.) zwanger zou kunnen worden (CGVS, p.19, 27). Uw verklaringen dat u het wel wist en u zich niet kon inhouden is weinig geloofwaardig. Het is evenzeer bevreemdend dat u na de eerste waarschuwing die u van (H.) kreeg op 20 augustus 2010 geen enkele poging zou hebben gedaan om een escalatie van deze situatie te voorkomen (CGVS, p.30). Zeker gezien het feit dat u herhaaldelijk verklaart dat u verliefd was en dat u van plan was met haar te trouwen (CGVS, p. 19, 24, 26, 27). U gaf aan dat het financieel onmogelijk was voor u om met haar te trouwen, maar gezien de escalatie van het conflict zou u toch op zijn minst kunnen hebben getracht om de (financiële) hulp van uw familie in te roepen. Hierbij dient overigens te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u \$12.000 betaalde voor uw reis naar België, wat aldus toch wijst op enige financiële marge (zie verklaringen DVZ).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlamentsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Nasiriyah deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiitische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Nasiriyah in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasiriyah actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasiriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs is een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. De overige documenten zijn kopies en beschikken aldus over weinig objectieve bewijswaarde. Geen van deze documenten doen overigens uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Bovendien kan men tot een aantal opmerkelijke vaststellingen komen na vertaling van enkele van deze documenten. Zo blijkt dat u volgens uw identiteitskaart en huwelijksakte getrouwd zou zijn met (S.A.) Hussein (CGVS, p.31). U verklaarde echter dat uw echtgenote (S.A.) Kamel heette (CGVS, p.4). Een verklaring die u aanpaste nadat de documenten tijdens het gehoor werden vertaald (CGVS, p.33). Verder blijkt de naam van uw echtgenote niet voor te komen op de kopie van de voedselrantsoenkaart die u voorlegde (CGVS, p.32). Dit zijn op zijn minst opmerkelijke vaststellingen.

Tot slot dient nog worden opgemerkt dat u meermaals verklaarde dat de documenten u door uw familie werden toegestuurd vanuit Nasiriya (CGVS, p.2, 20). Uit de vrachtbrief van de zending en na opzoeking via de website van DHL kan blijkt echter dat de documenten werden opgestuurd vanuit Zainab, Damascus, Syrië. Een plaats die bekend staat om de vele Iraakse vluchtelingen die zich daar al jarenlang bevinden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoeker voegt toe aan het feitenrelaas dat de broer van H. een hoge positie blijkt te hebben binnen de partij ‘Asaib Ahl Alhak’ en dit als middel gebruikt om verzoeker te bedreigen. Zijn familie heeft op 28 maart een dreigbrief ontvangen en verzoeker voegt deze bij het verzoekschrift. Tevens vernam verzoeker dat zijn zus op 1 april 2011 op straat werd vermoord. Ondertussen ontving hij de overlijdensakte waarin letterlijk wordt vermeld dat zij op straat werd doodgeschoten. Verzoeker voegt deze overlijdensakte bij het verzoekschrift. Eveneens brengt hij een schrijven bij van de burgemeester van zijn dorp welke stelt dat verzoeker niet meer wordt erkend als inwoner en hij er geen bezwaar tegen zou hebben dat verzoeker zou worden vermoord.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/2 tot 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betwist dat zijn probleem van intra-familiale en gemeenrechtelijke aard is nu blijkt dat de broer van zijn vriendin lid is van de ‘Asaib Ahl Alhak’ partij, zodat hij wordt bedreigd vanuit politiek oogpunt. Moest hij zelf ook lid zijn geweest van deze partij dan had hij niet dezelfde problemen gekend.

Daar waar hem wordt verweten dat de neergelegde cd-rom geen beelden bevat heeft verzoeker deze ondertussen kunnen afprinten. Uit de beelden blijkt dat een aantal winkels is afgebrand door brandstichting. Verder toont verzoeker nu ook het huurcontract van zijn winkel.

Aangaande het verwijt dat de omslag waarin zijn documenten werden overgemaakt vanuit Damascus werd verzonden, stelt verzoeker dat hij de laatste documenten ook per verzending van DHL heeft ontvangen. Deze keer vroeg hij zijn ouders het ontvangstbewijs mee te sturen. Hieruit blijkt dat de documenten werden verstuurd vanuit Irak. Het is natuurlijk mogelijk dat deze vervolgens via Damascus naar Europa werd verzonden maar de afzender bevindt zich wel degelijk in Irak.

Verzoeker heeft gedetailleerd verteld over zijn relatie met H. Hij was verliefd. Dit kan hem niet verweten worden. Evenmin kan hem worden verweten dat dit soort probleem bestaat in Irak en dat familievetes kunnen bestaan buiten de controle van de overheid om. Verzoeker vertelde duidelijk en coherent waarom hij Irak moest verlaten. Ondertussen bekwam hij bijkomende bewijzen waaruit blijkt dat het bestaande probleem is geëscaleerd en een politieke wending nam. Het bestaan van familievetes is een gekend probleem in Irak. De overheid kan of wil zijn onderdanen hiertegen niet beschermen.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting aangaande de bewijslast inzake asielaanvragen, en dit onder verwijzing naar randnummer 205 van de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van UNHCR, uitgegeven te Genève in 1992. Tevens haalt hij een passage aan uit de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van UNHCR van 16 december 1998. Verzoeker meent dat hij op basis van zijn verklaringen heeft voldaan aan de bewijslast die op hem rust, die plaats laat voor ‘kleine inconsistenties’ over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist dat elke twijfel uitsluit. Hij heeft dan ook *“wat betreft zijn seksuele geaardheid”* een coherent en geloofwaardig relaas uiteengezet dat niet strijdt met algemeen bekende gegevens. Bovendien heeft hij in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt. Verweerder kan hoogstens twijfel weerhouden maar zeker niet tot de ongeloofwaardigheid van het relaas besluiten. In zulk geval had het voordeel van de twijfel moeten worden toegekend.

Bijgevolg mist de bestreden beslissing voldoende feitelijke en juridische motivering en schendt zij de hoger aangehaalde beginselen en bepalingen.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet wordt verweerder bijgetreden waar deze repliceert dat niet kan worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt in wezen de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. *In casu* motiveert de commissaris-generaal met recht dat de door verzoeker aangehaalde problemen van louter intra-familiale en gemeenrechtelijke aard zijn. Hij verklaarde immers te worden gevisieerd door de familie van zijn vriendin omdat hij haar, een ongehuwde vrouw, zwanger zou hebben gemaakt. Deze problemen vertonen geen *nexus* met één van de voormelde vervolgingsgronden. Dat de broer van zijn vriendin lid zou zijn van een politieke partij en dit middel zou gebruiken om hem te bedreigen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal stelt op grond van de stukken van het administratief dossier met recht vast dat (i) het opmerkelijk is dat verzoeker de volledige naam van de ouders van zijn vriendin, waarmee hij bovendien wilde trouwen, niet blijkt te kennen; (ii) verzoeker evenmin bleek te weten wanneer H. geboren zou zijn en enkel wist dat zij 'ongeveer 25 jaar' oud was; (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop hun relatie zou zijn geëvolueerd naar een seksuele relatie; (iv) hij niet bleek te weten wie H. vermoord zou hebben en over de moord zelf geen details kon geven; (v) hij enerzijds aangaf dat de broer van H. zou zijn gearresteerd voor de moord doch anderzijds niet kon preciseren welke broer gearresteerd zou zijn; (vi) het opmerkelijk is dat hij en zijn familie op geen enkel moment klacht zouden hebben ingediend bij de politie ondanks dat deze gelet op de arrestatie van de broer van H. wel degelijk tussenkomt in dergelijke zaken; (vii) het bevreemdend is dat verzoeker, ondanks dat hij op de hoogte was van de risico's van het aangaan van een seksuele relatie met een ongehuwde vrouw van een andere stam, toch dergelijke relatie zou aangaan; (viii) het in deze context hoogst merkwaardig is dat zij geen enkele voorzorg, zoals voorbehoedmiddelen, zouden hebben genomen om te vermijden dat H. zwanger zou kunnen worden; (ix) het bevreemdend is dat verzoeker na de eerste waarschuwing die hij kreeg van H. geen enkele poging zou hebben ondernomen om een escalatie van de situatie te voorkomen, temeer gezien zijn verklaring dat hij verliefd was, van plan was met haar te trouwen en daartoe klaarblijkelijk de financiële marge had. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging teneinde de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af omtrent het precieze verloop van de gebeurtenissen nadat hij zou hebben vernomen dat H. van haar familie naar de dokter moest. In de vragenlijst stelde hij dat hij nog diezelfde dag zijn vrouw en kinderen naar de schoonouders van zijn vrouw bracht en dat hij zijn identiteitsdocumenten meenam. Hij vervolgde: "*Ik belde erna naar mijn vader en legde hem situatie uit*". Zijn vader raadde hem aan niet meer naar huis te gaan (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat hij eerst naar zijn vader belde en dat zijn vader hem zou hebben aangeraden te vertrekken. Slechts daarna zou hij zijn vrouw en dochters naar zijn schoonfamilie hebben gebracht. Bovendien zou hij nadien zijn teruggekeerd naar huis om zijn documenten te gaan halen (administratief dossier, stuk 3, p.13).

Tevens legde verzoeker vage verklaringen af over de bemiddelingspoging die zijn familie zou hebben ondernomen met de familie van H. nadat hij het land verliet. Zo gaf hij enerzijds aan dat er een samenkost was en dat zijn clan naar die van H. ging, doch kon hij anderzijds niet preciseren wanneer dit gebeurde en kwam hij in dit kader niet verder dan te stellen dat dit gebeurde ongeveer "*Eind van 2010*". Even verder gaf hij nogmaals aan dat hij niet wist wanneer zij precies naar daar gingen. Tevens zou er in het kader van deze samenkost een bekende geestelijke leider zijn aangesteld als bemiddelaar doch kon verzoeker diens naam niet verstrekken (administratief dossier, stuk 3, p.5-6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, indien verzoekers problemen op de waarheid zouden berusten, hij zich omtrent het voorgaande zou informeren.

Verzoeker brengt daarenboven geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De door hem neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

Wat betreft de reeds bij verweerder neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal, daargelaten de vraag naar de herkomst hiervan, met recht dat, benevens de cd-rom waarvan verzoeker de foto's neerlegt bij onderhavig verzoekschrift, geen van deze documenten zich uitspreekt over de door hem ingeroepen problemen. Tevens stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers nationaliteitsbewijs een aanwijzing vormt voor zijn identiteit en herkomst doch dat de overige documenten kopieën zijn en aldus over weinig bewijswaarde beschikken, en dit gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën (administratief dossier, stuk 13: documenten).

Aangaande de in kleur afgeprinte foto's die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 6), dient te worden vastgesteld dat, benevens de manipuleerbaarheid van dergelijke afgeprinte foto's, hierop slechts een aantal afgebrande winkels te zien zijn. Zij bevatten echter geen informatie waaruit zou kunnen worden afgeleid dat één van deze gebouwen verzoekers winkel betreft. Evenmin kan hieruit worden afgeleid in welke omstandigheden deze winkels zijn afgebrand, laat staan door wie zij zouden zijn in brand gestoken. Verweerder wijst in dit kader bovendien met recht op verzoekers verklaringen tijdens het gehoor, zoals tevens aangehaald in de bestreden beslissing, volgens welke de dag dat zijn winkel werd afgebrand er een tiental winkels zouden zijn afgebrand en de reden van de brand onbekend is volgens de nieuwszender waarvan de foto's afkomstig zijn.

Het bewijs van verzending van DHL bewijst slechts dat de documenten die verzoeker neerlegt werden opgestuurd vanuit Irak doch bevat geen gegevens die de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas zouden kunnen herstellen (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 7).

De overige bij het verzoekschrift neergelegde documenten betreffen kopieën zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien zijn deze documenten niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg worden zij overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging genomen.

De commissaris-generaal motiveert voorts met recht dat uit de informatie in het dossier – daterend van 20 december 2010 en niet, zoals verkeerdelijk aangegeven in de bestreden beslissing, van 20 mei 2010 (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie) – blijkt dat de situatie in Nasiriyah in Zuid Irak, waar verzoeker van afkomstig is, relatief kalm is en dat er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker onderneemt in onderhavig verzoekschrift niet de minste poging om de omstandige, pertinente en terechte motivering dienaangaande te weerleggen en voert evenmin enig element aan waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in Nasiriyah zou beantwoorden aan de criteria van voornoemd artikel. Bijgevolg blijft de motivering hieromtrent onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voorgaande geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS